

Sygn. akt IV K 83/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

Prokurator: ----

Po rozpoznaniu w dniach 31.03.2017r.

sprawy **Ł. M.**, s. W. i E., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 grudnia 2016r. w W. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał dwa zawiniątka z folii aluminiowej z zawartością środka odurzającego w postaci heroiny o łącznej wadze 1,02 grama brutto, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk

orzeka

I. Oskarżonego **Ł. M.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, przy czym ustala, że łączna waga heroiny wynosiła 0,54 grama i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) miesięcy.

II. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 9.12.2016r. godz. 22:05 do 10.12.2016r. godz. 11:10 zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. Na mocy art. 70 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych wskazanych w poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych z k. 35

IV. Na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

V. Zasadza ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy – adw. P. H. – wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w kwocie (...),20 (tysiąc trzydzieści trzy i 20/100) złotych- w tym 23% VAT.

Sygn. akt IV K 83/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2017 r. tutejszy Sąd uznał oskarżonego **Ł. M.** za winnego tego, że w dniu 09 grudnia 2016r. w W. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał dwa zawiniątka z folii aluminiowej z zawartością środka odurzającego w postaci heroiny o łącznej wadze 0,54 grama, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk. W tym miejscu wskazać

należy, iż Sąd dokonał zmiany opisu czynu, biorąc pod uwagę treść opinii z zakresu badań chemicznych, ustalił, że oskarżony posiadał 0,54 grama netto środków odurzających w postaci heroiny.

Mając na uwadze, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez obrońcę oskarżonego Ł. M. dotyczy jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd stosownie do treści art. 423 § 1a kpk ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącej jedynie tych rozstrzygnięć.

Należy podnieść, iż przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje samo posiadanie środków odurzających, bez względu na ich ilość. Niewątpliwie oskarżony posiadał przy sobie środek odurzający w postaci 0,54 grama heroiny i dlatego zrealizował ustawowe znamiona występu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie ma bowiem dla bytu tego przestępstwa znaczenia okoliczność czy sprawca tego czynu zabronionego posiada środki odurzające dla własnego użytku, z racji tego że jest od nich uzależniony czy też przypadkowo wszedł w ich posiadanie, chcąc na przykład zażyć narkotyki po raz pierwszy w życiu.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego nie zachodzą podstawy do uznania, że jego zachowanie stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W pierwszej kolejności wskazać należy, że „przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych.” (wyrok SN z 9 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27). W podobny sposób wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Białymstoku, który stanął na stanowisku że „wypadek mniejszej wagi, jako uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego wymaga w każdej sytuacji stwierdzenia, iż kompleksowa analiza znamion strony przedmiotowej, a w szczególności rodzaju dobra, w które godzi przestępstwo, zachowania i sposobu działania sprawcy, czasu przestępstwa i innych okoliczności popełnienia czynu oraz znamion strony podmiotowej, a przede wszystkim stopnia zawinienia, motywacji i celu działania sprawcy prowadzi do nieuchronnego wniosku, iż czyn którego dopuścił się zasługuje na szczególne potraktowanie, a przewaga łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych jest tak znaczna, iż przypisanie przestępstwa w typie podstawowym byłoby rażąco niesprawiedliwe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 kwietnia 2014 r., II AKA 59/14). Sąd podziela również podgląd przyjęty w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2002 r., II KKN 79/00 zgodnie, z którym „przy rozstrzyganiu, czy zachodzi tzw. wypadek mniejszej wagi, ilość posiadanego środka odurzającego jest tylko jednym z elementów, który winien być brany pod uwagę i niewielka ilość środka bynajmniej nie musi, niejako "automatycznie", prowadzić do uprzywilejowanej subsumcji. O uznaniu konkretnego czynu zabronionego za wypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym wypadek mniejszej wagi, w kategorii przestępstw określonego typu. Na ocenie tej ważą przesłanki dotyczące zarówno przedmiotowej, jak i podmiotowej strony czynu”.

Sąd dokonując oceny zachowania oskarżonego miał na uwadze przede wszystkim okoliczność, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo charakteryzuje się dość znacznym stopniem jego społecznej szkodliwości, albowiem fakt posiadania środków odurzających jest nierozdzielnie związany z ich późniejszym używaniem, czy też wprowadzaniem do obrotu i przyczynianiem się w ten sposób do zwiększania ilości osób od nich uzależnionych, co wpływa niekorzystnie na kondycję zdrowotną społeczeństwa i jednocześnie sprzyja wzrostowi przestępczości. Nie bez znaczenia dla oceny czynu objętego postępowaniem jest również kryterium jakościowe, oskarżony posiadał bowiem heroinę, narkotyk zaliczany do narkotyków twardych, posiadający bardzo silne działanie uzależniające. Dlatego też nie można uznać, iż zachowanie oskarżonego zasługuje na szczególne potraktowanie i uznanie, że stanowiło wypadek mniejszej wagi.

Nadto, w tym miejscu warto przypomnieć, iż oskarżony Ł. M. dokonał powyższego przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa, recydywy zwykłej określonej w art. 64 § 1 kk. Recydywa zwykła ma miejsce wówczas, gdy sprawca został skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i odbył co najmniej 6 miesięcy tej kary, a

następnie popełnił przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania kary nowe umyślne przestępstwo podobne do tego, za które został już skazany. Zgodnie z treścią art. 115 § 3 kk przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju.

Ł. M. był przed popełnieniem czynu wyżej opisanego już karany za popełnienie przestępstwa podobnego, tj. w dniu 20 marca 2007 r. został skazany przez Sąd Rejonowy w Pułtusk w sprawie o sygn. II K 21/07 za dokonanie przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary okres 4 lat próby, a postanowieniem z dnia 24 listopada 2009 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.

Kara orzeczona w wymienionym wyroku została połączona karą łączną, z karami pozbawienia wolności ze spraw Sądu Rejonowego w Płońsku w sprawie II K 299/07 oraz II K 130/07 w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy w Pułtusk w wyroku z dnia 19 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. II K 165/12. Ł. M. wskazaną karą łączną pozbawienia wolności odbywał w okresie od 23 listopada 2012 r. do dnia 5 grudnia 2013 r.

Jednocześnie wskazać należy, iż oskarżony Ł. M. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, albowiem na mocy wyroku łącznego z dnia 19 listopada 2012 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Pułtusk II Wydział Karny w sprawie o sygn. akt II K 165/12 orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W związku z tym zachowanie Ł. M. należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające w stosunku do oskarżonego Sąd potraktował uprzednią, karalność oskarżonego (karta karna k.28-30), oraz fakt, iż działanie oskarżonego miało miejsce w ramach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 kk.

Okoliczność łagodzącą stanowi to, iż Ł. M. w chwili zatrzymania posiadał przy sobie niewielką ilość środka odurzającego w postaci heroiny oraz jego przyznanie się do winy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że wymierzona oskarżonemu kara 5 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także spełni wobec niego wychowawcze i zapobiegawcze cele, o których mowa w art. 53 § 1 kk ponadto będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Sąd zatem uznał, iż chociaż przypisane mu przestępstwo zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3, to wymierzona kara 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w dolnych granicach ustawowego zagrożenia jest karą rzeczywiście odzwierciedlającą stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa.

Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości, że brak jest w obecnej chwili podstaw do uznania, iż w stosunku do oskarżonego występuje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, której istnieje uzasadniałoby zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takim stwierdzeniem przemawia fakt, iż Ł. M. był wielokrotnie karany. Na przestrzeni dwunastoletniego okresu oskarżony został skazany dwunastoma wyrokami, w tym pięciokrotnie za przestępstwa związane z posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych oraz siedmiokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wobec oskarżonego Ł. M. wielokrotnie wymierzano bezwzględną karę pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonanie następnie zarządzano.

Należy zatem stwierdzić, że dotychczasowe skazania nie wpłynęły na zmianę jego postępowania, Ł. M. w dalszym ciągu nie wykazuje respektu i poszanowania dla obowiązującego prawa. W związku z powyższym Sąd uznał, iż wobec oskarżonego nie występuje pozytywna prognoza kryminologiczna warunkująca orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wręcz przeciwnie biorąc pod uwagę demoralizację i niepoprawność zachowania oskarżonego oraz fakt, iż jest on od wielu lat osobą nadużywającą narkotyków, co nie pozostaje bez wpływu na jego zachowanie, jego dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji

i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karą sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Na poczet orzeczonych kary pozbawienia wolności stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie: od dnia 9.12.2016 r. godz. 22:50 do 10.12.2016 r. godz. 11:10.

Stosownie do dyspozycji art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł o przepadku na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych wskazanych pod poz. 1 z k. 35.

O kosztach sądowych w stosunku do oskarżonego Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.